

Вони ввірвалися у квартиру, нахабно порозкидали речі, забрали тата, ноути, купу документів і наш спокій. Тепер тато — в слідчому ізоляторі, мама — в істеріці. А я? Ну... просто в якомусь трансі.

Квартира, яку я вважала своїм домом стільки років, як з'ясувалося, була орендованою. Усі татові гроші на рахунках «заморозили». Ми залишилися без кешу й без житла.

Тільки-но почалися ці трабли, довелося звалити до маминих батьків. Коли затарабанили наші валізи на п'ятий поверх пошарпаної багатоповерхівки, що стояла чортзна-де на окраїні міста, мене аж знудило. Раніше туди нас заносило тільки у свята, коли в бабусі чи діда день народження: посиділи — і бігом додому. Тоді їхня двокімнатка здавалася навіть нічого такою. А тепер бісило все: совкові шпалери, допотопні меблі, твердий диван-«книжка», з якого випириали пружини. На ньому доведеться спати нам удвох з мамою — жах, просто жах. Ніякого особистого простору! Навіть старенька такса, що мило крутить хвостиком, не підозрюючи, як тхне з її пащі, почала мене дратувати.

Мама взялася розкладати речі, дідусь їй допомагав, співчутливо примовляючи: «Це можеш класти сюди,

а це — сюди, отак буде добре...». Бабуся метушилася на кухні, а я зачинилася в крихітному туалеті: не хотілося нікого бачити. Страшно було навіть уявляти, що нас чекає. Що мене чекає.

Раніше до ліцею мене возив татів водій. Двічі на тиждень я ходила на інгліш. А ще на танці. Там ми з Мартою шалено і круто танцювали тверк. Марта — моя однокласниця й найкраща подруга — ще не в курсі про арешт, переїзд і всі інші трабли. Я відтягую й відтягую розмову з нею, потай сподіваючись, що тато, як завжди, все розрулить. Але після переїзду в цю діру всі надії з тріском провалилися. Таке враження, що ми застягли тут надовго, якщо взагалі звідси виберемся.

(6)

У ліцеї я провчилася п'ять років. Клас був ультоний, кера — не зануда. На вихідні всією тусою вибиралися в кіно, на роледром, влаштовували веселі вечірки. На зимових канікулах разом навіть каталися на лижах в Австрії. І взагалі ми бомбезно проводили час. А тепер «казочці кінець»: у вересні треба йти в школу на окраїні, бо за ліцей платити нічим. Від однієї думки про це коробить.

Перша ніч на новому місці була жахливою. Диван скрипів, пружини так гризли, що, здавалося, вся буде в синцях. Ніяк не могла заснути, гидкі думки виїдали мозок. Десять після дванадцятої я прихопила айфон і попленталася на кухню. Майже годину переглядала

фотки, на яких — усе з попереднього життя. І таке класне, що аж плакати хочеться.

«Не спиш?» — не витримала і написала Марті о першій ночі.

«Вже ні», — посипалася купа сонних і незадоволених смайликів.

Ну ок, прокличить, коли дізнається про все.

«У мене сталася така фігня...»

«Давай, викладай вже».

«Тата заарештували, бабла нема, квартира не наша, переїхали до маминих старих».

«Що?! А ліцей, а танці?» — тепер сипалися емоджі з дурнуватими здивованими мордочками.

«Це без мене. Тепер вчитимусь у звичайній школі». (7)

«Капець... Льоля, якщо це жарт, я тебе придушу».

«Якби ж...» — набираючи літери, голосно зітхнула.

Гірка грудка в горлі аж запекла.

«Я наберу? Треба поговорити, бо я не в'їжджаю взагалі».

«Зараз не можу, всі сплять. Завтра».

«Головою вдарилася? І як тепер мені заснути?» — розлючені емоджі.

«Вибач».

Нащо я їй написала серед ночі? Тримала-тримала себе в руках і от — розкисла. Жалітися не люблю, завжди пирхала на тих, хто нюняє. Куди вивітрилася з мене та самовпевнена оптимістка?

Голова розболілася, очі пекли, довелося йти на той клятий диван. Відвернулася до стіни, обняла подушку і вирубилася.

Коли розплющила очі, то першим ділом глянула в телефон — ого, як довго спала: вже майже середина дня, від Марти дев'ять пропущених. Уночі його увімкнула на беззвучку, щоб нікого не розбудити, і забула повернути налаштування. От лажа — зараз мені влетить.

— Ти взагалі нормальна? — Мартин голос увірвався в моє вухо після першого ж гудка. — Обіцяла передзвонити і пропала.

— Сорян... Навіщо тобі чужі проблеми? — позіхнула я в трубку.

(8) Голова гула, настрою говорити, думати, вставати геть не було. Хотілося загорнутися в ковдру круасанчиком і ні про що не думати, нікого не бачити.

— Ти що, здуріла? Ми ж подруги, — обурилася Марта.

— Окей, зараз усе викладу. Дай мені п'ять хвилин, знайду якесь тихе місце.

Виходу не було, мусила вставати. Дістала з валізи спортивний костюм, натягнула його на себе і вийшла з кімнати. Ну треба ж таке — в коридорі зіштовхнулася з мамою.

— Нарешті, — сказала замість привітання. — Я вже збиралася тебе будити. Як себе почуваєш? Тем-